

Arrest

nr. 128 287 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds van de beslissing van diezelfde dag houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 september 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De verzoeker diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 128 286 van 27 augustus 2014 werd dit beroep verworpen.

Op 22 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 12 december 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2012 werd ingediend door :

M(...), M(...) (R.R.: 059000385701)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Aan betrokkene werd op 21.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor 3 jaar afgeleverd, hem betekend op 29.04.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende 3 jaar. Aldus heeft betrokkene niet het recht zich op het Belgisch grondgebied te bevinden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Op 22 juli 2013 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die eveneens aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 12 december 2013.

De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum

X 12° hij voorwerp is van een inreisverbod: aan betrokkene werd op datum van 21.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 29.04.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten ging gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Dit inreisverbod is momenteel nog van kracht.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerder beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke gepaard ging met een inreisverbod van drie jaar, van 21.01.2013, hem betekend op 29 april 2013."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

De verweerde zet in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid uiteen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

(...)

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan enkel afzien van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten indien verzoeker een hogere rechtsnorm aanhaalt.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat hij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat hij geen schending van artikel 8 EVRM aantoont.

Artikel 59/56 lid 1 bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu werd het bestreden bevel getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is hij niet in het bezit van een geldig visum. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Het bestreden bevel werd tevens getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet doordat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat

werd getroffen op 21 januari 2013 en dat aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 29 april 2013. Hoewel de verzoeker zich tegen dit inreisverbod in rechte voorzag, dient te worden opgemerkt dat verzoekers beroep inmiddels werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 128 286 van 27 augustus 2014. Dienvolgens zal de verweerder, gezien de dubbele gebonden bevoegdheid terzake, bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw en op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen, aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook geen voordeel opleveren.

Wat de in het enig middel aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1995 (hierna: het EVRM) betreft, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker valt onder de gelding van een inreisverbod van drie jaar dat werd afgeleverd op 21 januari 2013, dat niet door de Raad werd vernietigd en waarvan evenmin blijkt dat het door het bevoegde bestuur werd ingetrokken of opgeschort. In dergelijke omstandigheden kan de verzoeker zich ten aanzien van het tijdens de gelding van het inreisverbod afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 10.638, 8 juli 2014 (c)). Immers kan de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM alsdan niet geacht worden het gevolg te zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich.

Bovendien merkt de Raad op dat de verzoeker nergens in het verzoekschrift aanduidt waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen de jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoeker worden verwacht dat hij standpunt inneemt en het actuele karakter van het belang aantoonst wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810). Waar ter terechtzitting nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, stelt de Raad vast dat de advocaat van de verzoeker zich ertoe beperkt te verwijzen naar het verzoekschrift terwijl hij niet toelicht welk nuttig effect hij kan bekomen bij een gebeurlijke nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Bijgevolg toont de verzoeker niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij de vordering gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22 juli 2013.

3. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat er namelijk door de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker reeds sedert 2009 in België verblijft, nadat hij alles in Marokko heeft achtergelaten.

Dat verzoeker, die inmiddels reeds de leeftijd van vierenvijftig jaar heeft bereikt, aldus geen familie meer heeft in Marokko, noch huisvesting of inkomsten.

Dat verzoeker reeds 5 jaar in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft, de Nederlandse taal heeft eigen gemaakt,....

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 5 jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, is duidelijk, nu hij wordt losgerukt van zijn sociale kring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Marokko geen enkel contact meer heeft waar hij zich zou tot kunnen richten.

1 P. LEMMENS, 'Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, in het algemeen en ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens', in Liber Amicorum Armand Vandeplas, Gent, Mys & Breesch, 1994, 313- 326; O. DE SCHUTTER, 'La vidéosurveillance et le droit au respect de la vie privée', Journal de Procès 1996 nr. 296,10-11 en J. VELU en R. ERGEC, 'Convention européenne des droits de l'homme', in R.P.D.B., Complément vil, 1990, 341-342.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker heeft een nieuw leven opgebouwd in België, en het is voor hem ondenkbaar om een leven op te bouwen in Marokko, een land waar hij geen actuele band meer mee heeft.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat het bovendien onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen, daar zijn centrum van belangen in ons land is gevestigd.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat aan de verzoeker op 21 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd afgeleverd en dat deze beslissingen aan de verzoeker ter kennis werden gebracht op 29 april 2013. Er wordt toegelicht dat het de verzoeker dienvolgens verboden is om het grondgebied opnieuw te betreden gedurende drie jaar en dat hij aldus niet het recht heeft om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. Daarnaast wordt tevens gesteld dat de verzoeker niet aantoont dat hij nog andere familieleden heeft die in België verblijven en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verzoeker die in zijn betoog ter ondersteuning van het middel op geen enkele wijze ingaat op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar de verzoeker stelt dat "*de bestreden beslissing*" geen rekening houdt met het feit dat hij reeds sedert 2009 in België verblijft, dat hij hier een nieuw leven heeft opgebouwd en zich heeft geïntegreerd terwijl hij alles in Marokko heeft achtergelaten, verliest evenwel het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing uit het oog. Met name heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verzoeker, gelet op het hem op 29 april 2013 betekende inreisverbod voor de duur van drie jaar, niet het recht heeft om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. De verzoeker betwist deze vaststelling niet.

De Raad wijst er op dat artikel 1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]"

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen.

Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 8 juli 2014, nr. 10.638 (c), RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval werd aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd, zoals vermeld in de eerste bestreden beslissing, bij beslissing van 21 januari 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 april 2013. Dit inreisverbod trad dan ook in werking op 29 april 2013, datum van betekening ervan. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekers beroep tegen dit inreisverbod werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 128 286 van 27 augustus 2014. Daarnaast zijn er de Raad geen gegevens bekend die erop zouden wijzen dat het inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn ingetrokken of opgeheven. Dienvolgens is het inreisverbod definitief.

Nu de gelding van het aan de verzoeker betekende inreisverbod van drie jaren verhindert dat aan de verzoeker een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegekend, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde niet anders vermocht te doen dan verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang de verzoeker kan doen gelden bij zijn kritiek dat met zijn uitgebouwde integratie in België geen rekening zou zijn gehouden. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan immers geen afbreuk doen aan het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing, dat hoe dan ook overeind blijft.

De verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die hem zouden verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoeker niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen hij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

In verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en daargelaten de vraag of de verzoeker *in casu* een belang heeft bij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM nu de verzoeker in elk geval valt onder de gelding van het voormelde inreisverbod van drie jaar, wijst de Raad er op dat in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe op algemene wijze te stellen dat hij een nieuw leven en het centrum van zijn belangen in België heeft opgebouwd en aldus wel degelijk een privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM in België heeft, doch de stelling van verwerende partij dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824) en de verzoeker blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde *in casu* niet tot het besluit kon komen dat de door hem opgebouwde sociale relaties in België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De Raad dient bovendien vast te stellen dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot een theoretische toelichting omtrent de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM en dat hij daarnaast blijft steken in het poneren van loutere beweringen en algemene veronderstellingen, zonder dat hij deze beweringen met enig concreet gegeven staft.

De Raad benadrukt verder dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen, waarbij dus niet kan worden aangenomen dat de eerste bestreden beslissing een inmenging in het privéleven van de verzoeker teweeg brengt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven in België te handhaven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu moet worden vastgesteld dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere ongestaafe bewering dat hij alhier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd, dat hij zich heeft geïntegreerd en de Nederlandse taal machtig is terwijl hij alles in Marokko heeft achtergelaten en er geen familie, noch huisvesting noch inkomsten meer heeft. De verzoeker brengt ter zake echter geen enkel begin van bewijs bij zodat hij geen effectieve hinderpalen aannemelijk maakt die hem zouden verhinderen om een normaal privéleven te hebben in zijn land van herkomst, het land waar hij tenslotte heeft verbleven tot de leeftijd van negenenvertig jaar en waarvan dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij er geen privéleven kan uitbouwen of verderzetten.

De Raad stelt dat ook vast dat de verzoeker zich in zijn betoog beperkt tot een aantal ongestaafe beweringen, terwijl hij nalaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele verstoring van zijn privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen zouden moeten primeren op de door de vreemdelingenwet beschermde belangen van de staat (cf. RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

Mede gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan het bestuur, dient dan ook te worden vastgesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de belangen van de verzoeker en de belangen van de Belgische staat.

Dienvolgens wordt vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt.

Het enige middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft en de verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE